

Toen is een groote vlaag opgestoken met regenbuien, waartegen we tevergeefs schuiling zochten aan de flank van een armelijke schuur. Een wolkbreuk ontladde zich boven onze hoofden en de nacht laaide keer op keer in bliksems open. Wij huiverden in onze natte kleeren en vluchtten, toen het noodweer luwde, terug.

Den volgenden ochtend heb ik haar niet weergezien. Een briefje lichtte me in, dat ze had moeten vertrekken, en stelde voor, elkaar te blijven schrijven en precies over een jaar elkander weer te ontmoeten op een nader te bepalen plek. Ze ondertekende Magda en schreef den naam van een vriendin in het vaderland, die hare belangen behartigde en dientengevolge van haar verplaatsingen op de hoogte bleef.

Een reeks brieven is hierop over en weer gevolgd. Als een vogel streek ze over de aarde en in die brieven verhaalde ze van hare wederwaardigheden, ontmoetingen en uitzonderlijke landschappen. Nooit schreef ze over wat haar innerlijk wedervoer, maar gaf in wat ik haar van eigen moeilijkheden bekende dikwijls raad met scherp en warm begrip. Stilzwijgend was wat liefde heet uitgesloten, welke aan die warmte vastheid zou hebben ontnomen. Alles wel bedacht, schreef ik die brieven aan me zelf. Een dagboek is zoo van mij ontstaan, waarvoor Magda de aanleiding is geweest.

Mijn gezinsleven had hier zoo min als mijn werk mee van doen. Zoodra ik door een geur of welke associatie ook in Magda's atmosfeer werd verplaatst, schakelde het contact met de dagelijksche dingen zich werktuiglijk uit. In geen geval heb ik ze te haren behoefte verwaarloosd. Integendeel verlevendigde deze wisseling van brieven de spanning, zonder welke mij geen daad mogelijk is.

Van minnebrieven hadden ze niets, al kon Magda de hare evenmin aan een vrouw geschreven hebben als de mijne tot een man gericht konden zijn. Haar brieven hadden de helderheid van water, maar kregen nochtans op mijn lot een noodlottige werking, want met elken brief werden de ontbindende krachten in mij sterker. Ik werd opstandig tegen mijn gebondenheid, al was hierin geen wijziging gekomen. Dagelijksche dingen, die ik tot dan toe niet opgemerkt had, stonden me bij vlagen tot walgens toe tegen. Ik dreigde zenuwziek te worden en alleen Magda's woorden uit een naburige verte waren me tot steun.

Zoo sleepte ik het leven tot den jaardag der ontmoeting. Als punt van samenkomst hadden we hetzelfde weildedorp aan het blauwe meer bepaald, waar ik in een met name aangeduid logement nader nieuws zou wachten.

Eenige dagen vóór den afgesprokene kwam ik er aan. Mijn toestand was onhoudbaar geworden en reeds deze korte bevrijding verlichtte me. Den eersten avond zette ik me onder de verandah en verzadigde mijn blik aan de spiegeling in het meer. De bergkruinen droegen het laatste